

Publicerad 2008-10-26 15:26 av igorflickan

När vi har tråkigt i överum skriver vi sånt här.HAHA Kanske är det bara jag som gör det?

Så var dagen kommen

Så var dagen för begravningen kommen, och det var tid att stilla vandra ner till kapellet.

Tystnaden kändes tryckande, och ingen såg hur päronträdet blommade eller att vi borde ha klippt gräsmattan för flera veckor sedan.

Vi gick nerför backen i samlad tropp, och ingen mer än jag såg att plommonen från i höstas långsamt ruttnat på vår gräsmatta. I alla fall känns det som om jag var ensam om att se alla detaljer.

Asfalten kändes hård under mina fin skor. Klapprande fotsteg var det enda som hördes genom den kompakta tystnaden. Överum låg tyst och öde och inte ens barnen stegade i sin vagn.

Vi passerade alla perfekta pensionärsträdgårdar, och jag kände en stor klump i halsen. Jag borde klippt gräset och rensat i rabatten.

– Måste, måste, måste! ekade i mitt huvud.

När vi hade kommit nerför första backen svängde vi höger vid pingstpastorns hus.

”Ha! Han har inte klippt sitt gräs!” tänkte jag och den hemska klumpen i min hals kändes plötsligt lite mindre.

– Vilken väg? frågade Anton och jag kunde se att han inte sovit mycket i natt. Det var de mörka ringarna under ögonen som avslöjade honom.

– Höger, mumlade jag och hörde hur någon annan svarade detsamma.

Vi vek av åt höger och passerade långa rader av välklippta äppelträd som blommade och såg underbara ut. De fick min klump att växa lite igen.

Mina tankar snuddade inte ens vid dagens göromål när vi passerade bilen med den märkliga dekalen:

”SKYTTAR GÖR DET!”

Som så många gånger förr undrade jag:

”Vad är det de gör?”

Jag ville skrika ut i universum, men inget ljud kom ur min strupe.

Nerför, nerför! Gångvägen var brant som fan! Gruset låg kvar sedan i vintras. Någon drog ett skämt, och de andra skrattade besvärat. Själv kunde jag varken skratta eller gråta. Jag bara gick där nerför och undrade om rullgruset skulle ligga stilla, eller om det skulle få mig på fall.

Vi kom ner precis bakom hotellet, som stod öde och tomt. Jag kunde inte låta bli att tänka:

”Inte undra på att det står tomt! Vem vill besöka denna avkrok där gräset växer högt och plommonen ruttnar

på marken?”

Vi gick förbi Vårdcentralen och vidare ner mot kyrkan.

Det vinröda syrenträdet hade precis slagit ut, och jag undrade för mig själv:

”Kommer det att slå ut nästa år igen, eller bara ruttna bort likt plommonen på vår gräsmatta?”

– Höger eller vänster här? undrade min syster försiktigt.

Hon såg så liten och blek ut, och jag vill bara hålla om henne men armarna var som döda.

– Höger mot Församlingshemmet! viskade jag och förundrades över hur tunn och ihålig min röst lät. Det gjorde inget, för jag hörde att någon av dem som gick därframme svarade samma som jag. Han gick där framme, men jag såg inte vem det var, för min blick var suddig av tårar eller död, eller kanske av både och.

När vi gick mellan kyrkan och Församlingshemmet kunde jag inte låta bli att minnas lite.

Jag tänkte på bröllop och babysång. Alla glada minnen kändes plötsligt främmande och frånstötande.

Saines hund skällde från det gula huset där knarkarna bor. I alla fall trodde jag att det var hans hund, men egentligen kunde det vara vilken hund som helst.

Svarta skor ekade mot gruset, och jag blev äcklad av det krasande ljudet och skrek:

– Sluta gå nu då! Jag blir galen!

Ingen stannade, och ingen vände sig om. Plötsligt visste jag inte längre om jag fanns eller inte.

Vi var nästan framme vid kapellet nu, och jag kunde se andra människor stå och vänta med trötta ansikten.

– Hej, mamma! ropade jag och vinkade. Hon såg bort mot oss och vinkade, men på något sätt kändes det som om hon såg rakt igenom mig.

Svartklädda och dystra väntade alla utanför kapellet. De kramade om varandra och många tröstande ord blev sagda. Ingen kramade mig. Det var inte ens någon som såg på mig och jag kände en märklig kyla krypa in under mitt skin.

Familjen gick in i kapellet, och satte sig. Några grät tyst, medan andra bara var tysta, tomma och likgiltiga.

Så tog prästen till orda och talade om mig:

– Vi har samlats här idag, i stor sorg, för att ta farväl av Charlotta Martinsson.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren igorflickan med Poeter.se id #16167 innehar upphovsrätten